

Familien Syljuåsen i Chr. Michelsens gate

Familien Syljuåsen bodde i Chr. Michelsens gate 30 på Tongjordet. **Olaf Syljuåsen (1904-1976)** fikk i 1939 skjøte på tomte og bygget en funkisvilla i betong. Han hadde i 1935 giftet seg med **Anna Helle (1910-1973)** fra Øystre Slidre. Olaf Syljuåsen var sønn av **Elisabet Jonassen (1878-1964)** fra Gjøvik og **Ole Sylliåsen (1871-1953)** fra Ringsaker.

Anna Helle og Olaf Syljuåsen
giftet seg i 1935

Navneforviklinger

Familienavnet kom fra bruket som i 1865 ble benevnt Sylliaasen. I 1875 brukes navnet Syljeaasen. Fra 1900 er det kun Syljeaasen eller Syljeåsen som gjelder. Faren til Ole het Tørger Simensen, men variantene Torger eller Torgeir ble også brukt. Det er uklart hvorfor det oppsto så mange utgaver av så vel fornavn som etternavn. Men i henhold til innflytningsprotokollen var det Ole Torjusen Syljuaasen som innvandret fra Ringsaker i 1898. Den samme utgaven av navnet er benyttet ved innførselen i kirkeboka, da han giftet seg med Elisabeth Jonsdatter samme år. Da Olaf ble døpt i 1905 het foreldrene Ole Torgersen Siljeaasen og Elisabeth Jonasdatter Møllerstuen. Da Ole døde i 1974 hadde han etternavnet Sylliaasen. Det er mulig at sønnene Nils og John var lei hele dette navnestyret, for de kalte seg resolutt for Torgersen som ga mindre risiko for feilstaving. Torger og Olaf foretrakk Syljuåsen.

Faren til Elisabeth var Jonas Eriksen, f. 1838, som kom fra Blomskog i Sverige. I 1891 var han dagarbeider på Nedre Gjøvik. Elisabeths mor var Nikoline Nilsen, f. 1851, som arbeidet ved Haugoms kardefabrikk som lå nettopp der. Familiens bosted var også Nedre Gjøvik. Ole Sylliåsen kom fra Øvre

Øvre Syljuåsen på Ringsaker

Syljuåsen på Ringsaker og var sønn av Oline Knutsdatter, f. 1831 og Torger Simensen, f. 1832. I 1900 var de bosatt på Nedre Gjøvik hvor hennes foreldre også bodde, tydeligvis i møllerstua.

Stor rettssak for tyveri av øks

I tidligere tider ble forbrytelser som tyveri behandlet med større alvor og konsekvens enn de blir i våre dager. Ole var tømmermann, og det var derfor han måtte opptre som vitne i en rettssak i Gjøvik i 1899. En av byens borgere sto tiltalt for å ha stjålet en øks, eller en bile som den også ble omtalt som. Denne hadde han solgt til Ole Syljuåsen. Tyven hadde blitt avslørt og siktet for forholdet. Ifølge sakkyndige Karl Kolbergstrud hos Mustad, som var produsenten, ble slike økser solgt for kr 1,80 til kr 2,00. Meddomsretten hadde dømt ham til 20 dager på vann og brød og ilagt ham saksomkostninger på 30 kroner. Saken var blitt anket til lagmannsretten som behandlet saken i løpet av to og en halv dag i februar 1899. Lagmannsretten besto av 10 mann og det ble ført en rekke vitner. Straffen ble skjerpet til 25 dager på vann og brød, og saksomkostningene som ble idømt var steget til 40 kroner. Det hører med til historien at Ole Syljuåsen ikke fikk noen anklage mot seg i denne saken.

Elisabet og Ole fikk seks barn:

1. Torger Syljuåsen, f. 1899, hadde til å begynne med arbeiderbruket Skogheim i Kolonien. Han arbeidet som trappesnekker på Gjøvik Trevarefabrikk. Som godt voksen slo han seg sammen med enka Asta Granvang på Øverjordet i Mustadroa og ble gardbruker der.

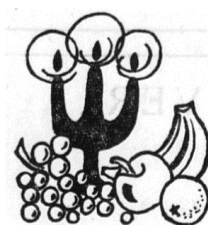
Siste hest i kommunal tjeneste

Thor Syljuåsen var sønn til Olafs bror Torger. Her er Thor på besøk i Chr. Michelsens veg 30. Anna Syljuåsen har Steinar på armen mens Knut prøver seg som rytter. Thor var ansatt i Gjøvik kommune og den siste som benyttet hest i tjenesten. Hesten tilhørte Thor og begge bodde på Skogheim, et av arbeiderbrukene som Alf Mjøen hadde utparsellert på Kirkeby. Senere skulle Thor tøyle adskillig flere hestekrefter. Da kommunen i 1958 investerte 90.000 kroner i en stor Bolinder-Munktell veggøvel fra Sverige, ble det Thors oppgave å få den til Norge. Den ble kjørt på sine seks hjul helt den 600 kilometer lange strekningen fra fabrikk i Eskilstuna til Gjøvik. Det holdt med én overnatting som Thor tok i Kongsvinger. På bildet ses Buhaughuset bak til høyre. Thor Syljuåsen kjøpte bureisningsbruket Skaugom i Vardal og flyttet dit.

Gjøvik Trevarefabrikk 1922. Fabrikken var eid av Olaf A. Ugland som hadde tatt over etter broren Jens A. Ugland. Han hadde i sin tur kjøpt den av Alf Mjøen i 1905 (Lokalhistoriewiki). Alle bedriftens ansatte er med på bildet. Fra venstre: bokholderske Gudrun Dietrich, Else Ugland, eieren Olaf A. Ugland, Torgeir Forseth, Harald Hvalby, Guttorm Hannestad, Tor Ugland, Torger Syljuåsen, ukjent, Sverre Seeberg, Odd Molstad, Maurits Smeby, Kristian Olsen og Mathias Larsen.

2. Valborg Torgersen, f. 1901, var ekspeditrise i en kolonialbutikk. Hun var ugift og døde i 1924 av tuberkulose.
3. John Magnus Syljuåsen, f. 1903, giftet seg med Aslaug Randklev fra Ringebu. De drev butikk ved Gamletorvet med salg av frukt og tobakk.
4. Olaf Syljuåsen, f. 1905, var gift med Anna Helle fra Øystre Slidre. Olaf var ansatt i Gjøvik kommune før han i 1947 startet egen entreprenørvirksomhet.
5. Olaug Torgersen, f. 1906, giftet seg med Nils Imsen fra Åfjord. De emigrerte til USA og slo seg ned i Chicago hvor Nils fikk arbeid hos Western Electric.
6. Nils Eilif Torgersen, f. 1908, emigrerte til USA. Der traff han en tysk dame ved navn Katarina som han giftet seg med. Nils Eilif drev som bygningshåndverker.

**Litt ekstra godt
skal det være til jul**

KONFEKT — MARSIPAN — FRUKT
NØTTER — MINERALVANN
RØKESAKER — LESESTOFF

God jul ønskes alle våre kunder!

JOHN TORGENSEN

Torvet — Gjøvik.

Samhold 19. desember 1964

Chicago i Gjøvik

**FAMILIEBEGIVENHET
TIL 45 KR. PERIODEN**

Søndag hadde Ole Syljuåsen i Gjøvik en telefonsamtale med sine to barn og svigersønn i Chicago. Samtalen var helt igjennom tydelig og klar. Den ene sønnen hadde ikke Syljuåsen snakket med på 20 år. Datteren og svigersønnen var i Gjøvik i fjor, og de ringte fra Amerika for å høre nytt hjemmefra.

Samhold-Velgeren 20. januar 1949

To av barna emigrerte til USA. I et avisoppslag i 1949 fortelles at Ole hadde «en telefonsamtale med sine to barn og svigersønn i Chicago». Sønnen hadde ikke Ole snakket med på 20 år. «Samtalen var helt igjennom tydelig og klar» og den nedsatte taksten beløp seg til 45 kroner for tre minutter.

Olaf Syljuåsen (1904-1976)

Han ble født på Nedre Gjøvik, men familien flyttet snart til Fauchaldsgate 1 på Gjøvikjordet. Ole Syljuåsen fikk i 1906 skjøte på eiendommen. På dette området hadde eieren, Alf Mjøen, lagt ut et areal som ble bebygget med store boliger. Strøket ble populært kalt «Villabyen», Som en av de heldige i sin generasjon fikk Olaf muligheten til høyere utdanning. Det var nettopp Alf Mjøen som gjorde dette mulig.

Olaf ønsket egentlig å bli tømrer og gikk i lære hos sin far. Imidlertid hadde den unge gutten en skade som gjorde en slik yrkesvalg vanskelig. Han drev med turnering og var i en øvelse så uheldig å brenne ryggen. Da han selv og Alf Mjøen forsto at framtidsplanene måtte endres tok sistnevnte affære. Han besørget at Olaf Syljuåsen fikk økonomisk støtte til skolegang og studier. Etter eksamen artium studerte Olaf byggingsteknikk ved Norges

Anna Helle vokste opp på Nordtorpbergene i Øystre Slidre. Bilde: Norke Gardsbruk 1998

Anna Syljuåsen (til venstre) med slektninger fra Valdres.

Steinar og Knut Syljuåsen

Tekniske Høgskole i Trondhjem. Etter avlagt eksamen i 1932 arbeidet han en tid i Oslo og Aker hos byggmester Ole Jettestad før han vendte hjem til Gjøvik.

Familien Syljuåsen på vintertur med Knut og Steinar i kjelkevogna. De hadde selskap av nabobarna Ragnhild (til venstre) og Bjørn Hesthagen.

I 1935 ble det giftemål med Anna Helle fra Øystre Slidre. Hun var datter av Sigrid Olsdatter Kjølrien (1871-1944) og Knut Nilsen Helle (1872-1954). Knut var fra Vang i Valdres, men hadde kjøpt Nordtorpbergene i Øystre Slidre. Ved siden av Anna hadde ekteparet Helle barna Berit, f. 1904, Nils, f. 1907, Torsten, f. 1913 og Borghild, f. 1916. Kontakten med Anna oppsto ved at Olaf og broren John dro på motorsykkeltur til Valdres. De tilbrakte noen dager på Øylo Hotell i Vang hvor Anna arbeidet i spisesalen. Hun må ha sett seg ut den kjekke ingeniøren som et mulig parti og tok aksjon. Da Olaf til frokost oppdaget at han fikk flere fleskeskiver under egget på brødiskiva enn broren tok han signalet ganske raskt. Dette var det første møte som ingen av dem kunne glemme. Anna fikk seg huspost i Oslo og møtte Olaf igjen der. Anna og Olaf fikk sønnene Knut i 1939 og Steinar i 1940.

Snømengdene vinteren 1952/52 tilbød barna på Tongjordet uante lekemuligheter. Her er Knut og Steinar utenfor huset i Chr. Michelsens gate.

På bildet til høyre står Ole Syljuåsen, far til Olaf, Olaf med Knut på nakken og Knuts fetter Ole Torgersen, sønn til John.

Funkishuset i Chr. Michelsens gate 30

Familien Syljuåsens hus i Chr. Michelsensgate 30 er bygget etter ideene i funksjonalismen. Denne stilretningen innen arkitektur oppsto i mellomkrigstiden og skulle markere nøkterne boligløsninger for de brede lag av folket. Det ble lagt vekt på rasjonell konstruksjon, riktig materialbruk og best mulige funksjoner for beboerne. Resultatet ble hus med ytterst stramme fasader, total mangel på unødvendig pynt og forenkling av innvendige løsninger.

Olaf Syljuåsen tegnet selv huset, og det er sannsynlig at han fikk inspirasjon til løsningene under sin studietid ved NTH i Trondheim. Han hadde også mange andre bolighus på samvittigheten, men av disse er hans eget hus er det eneste man kjenner til som er bygget i denne stilarten.

Huset sto ferdig til innflytting 1. april 1940. Byggekostnadene beløp seg til 19.000 kroner mot 13.000 kroner som var det vanlig for et hus på Tongjordet. Det er bygget i solid betong, og det fikk snart tilnavnet «bunkersen». Da krigen kom til Gjøvik 19. april 1940, fikk kjelleren i huset faktisk funksjon som tilfluktsrom for de i nabolaget som ønsket å søke ly. Under krigen ble huset lagt merke til av tyskere i Gjøvik. Dette skal ha ført til at det ble omtalt i et tysk tidsskrift med en kommentar om at «*man selv i Norge bygger hus i funksjonalistisk stil*».

Det eneste innslaget ved huset som det står en arkitekt bak er glasset i den sirkulære åpningen. Dette ble satt inn først etter krigen. Sverre Kay praktiserte som arkitekt på Gjøvik. Etter krigen tegnet han et motiv med en fredsdue for blyglassvinduet som ble satt inn.

På Tongjordet var det en regel om at husene måtte bygges med to leiligheter. I huset i Chr. Michelsens gate 30 gjaldt tydeligvis ikke denne regelen, og huset fikk bare en leilighet. Allikevel ble rommene i 2. etasje leid ut. Under krigen bodde lektor Kirsten Smith hos Syljuåsen. Hun var sentral i motstandsarbeidet i Vestoppland og ble i desember 1943 arrestert da hun mottok pakker med illegale aviser. Etter harde avhør prøvde hun å ta sitt eget liv med gifttabletter. Dette ble oppdaget før det var for sent, og hun ble lagt inn på sykehus på Hamar. Her ble hun under dramatiske omstendigheter kidnappet av tre mann fra Hjemmefronten. Hun ble fraktet til sikkerhet i Sverige, hvor hun oppholdt seg resten av krigen.

Andre som bodde på hybel hos Syljuåsen var fotograf Johan Holvig, frk. Hansen, frk. Borgersen, Magne Resell og Jens Smedshammer.

Bilde tatt fra Johan Castbergs gate med huset til Syljuåsen til høyre.

Chr. Michelsens gate 30 (midt i bildet). Bilde 1961: Widerøe

Vardal Sparebanks nybygg sto ferdig 1936. Kaare Backer fra Oslo hadde hovedentreprisen. Olaf Syljuåsen var byggeleder og koordinerte kontraktene på vegne av byggherren.

Bygningsteknisk konsulent

Olaf Syljuåsen

Ingeniør M. N. I. F.

Spesialitet: Jernbetong.
Repr. i Opland fylke for de patenterte «Røseler» hulstensdekker.
Adr.: Vardals Sparebanks gård,
Gjøvik Tlf. 598.

Oppland Arbeiderblad 30. desember 1935

Kom og se mitt utvalg i moderne modeller.

Som kommisjonær for

Den Norske Ur-Import A.s

kan jeg by Dem de fordelaktigste priser og gunstige betingelser.

John Torgersen

Kontor: Ingeniør Syljuåsen,
Vardals Sparebank,
Gjøvik. Tlf. 598.

Oppland Arbeiderblad 27. november 1937
Etter at nybygget til Vardal Sparebank var ferdig leide Olaf Syljuåsen kontor i bygget. En tid delte han dette med broren John Torgersen. John Torgersen var en isaker i

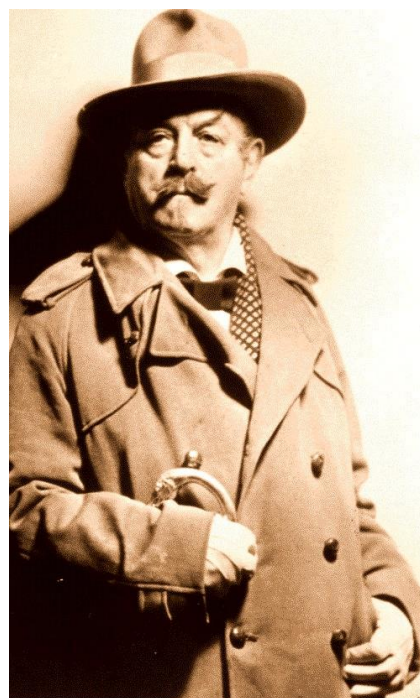
Olaf Syljuåsen hadde agentur for «Røseler elementdekke».

En velsett gjest

Naturlig nok var det i all ettertid et spesielt forhold mellom sivilingeniøren og hans gode hjelper på Nedre Gjøvik. Olaf Syljuåsen betalte antakelig i godt monn tilbake i form av rådgivning og tjenester som han aldri tok seg betalt for. Alf Mjøen var en velsett gjest hos familien Syljuåsen. Han hadde for vane å komme på søndag ettermiddag. Hos Olaf vanket det som regel en dram. Kanskje hadde det blitt flere en gang Alf skulle gå hjem. Olaf forventet at han som vanlig skulle se ham fra vinduet når han vandret nedover gata. Da Mjøen lot vente på seg, gikk Olaf ut på trappa for å se etter gjesten. Da viste det seg at Alf Mjøen, i sin elegante gule frakk, hadde tråkket feil og havnet i hekken utenfor huset. Der ble den lille mannen liggende og måtte ha hjelp for å komme seg opp igjen.

Etablering i hjembyen

Olaf Syljuåsen ønsket seg tilbake til Gjøvik og etablerte seg i 1934 i hjembyen som rådgivende ingeniør og byggeleder. Av større oppdrag var O. H. Korshavns fem etasjers lagerbygg og systue i Nedre Torvgate samt Vardal Sparebanks prektige nybygg ved Fahlstrøms plass. Imidlertid var det forlokkende med en trygg kommunal jobb, og i 1937 søkte han stillingen som assistentingeniør ved byingeniørkontoret. Han ble ansatt og gikk inn i en tiårs tjeneste for Gjøvik kommune som byingeniør Sven G. Svendsens nærmeste medarbeider. Svendsen hadde innehatt stillingen siden 1916, men fikk i 1943 avskjed av byens nazistiske myndigheter. Stillingen ble utlyst, og Olaf Syljuåsen leverte inn sin søknad. Han ble innstilt som nr. 1, og ansettelsen ble bekreftet i «Bytinget» 29. oktober 1943.

Alf Mjøen likte å posere. Han var nok ikke alltid så fornem når han forlot Chr. Michelsens gate 30 etter sine søndagsbesøk.

Olaf Syljuåsen assistentingeniør i Gjøvik.

Ansettelse av ny brand- mester utsatt.

Oppland Arbeiderblad 8. september 1937

Ny byingeniør i Gjøvik.

Assistentingeniør Olaf Syljuåsen
ansatt.

Vestopland 5. juni 1943

Saken mot byingeniør Svendsen

Byingeniør Sven Svendsen ble i 1943 avsatt av byens nazistiske myndigheter. Etter krigen ble han først anklaget for unasjonal holdning, men tiltalen ble frafalt. Han forsøkte å bli gjeninnsatt i stillingen, men kommunen ved ordføreren satte seg imot. I 1948 tok Svendsen ut stevning mot kommunen og ordføreren. Kommunen fant det riktig å tilby erstatning, etterbetaling og lønn og saken ble frafalt.

Teksten nedenfor er et tillegg til stevningen. Det som har vært tilgjengelig består av ett ark, men det har muligens vært flere, så vel foran som etter.

Derved ble følgende forhold ikke undergitt behandling:

- a. Ordfører Ødegaards rømning i april dagene 1940, hvorved han overlot byen og dens befolkning til deres egen skjebne og unndro seg de forpliktelser som pålåg ham som byens ordfører.
- b. Ordfører Niels Ødegaards samarbeide med landets fiender som han proklamerte i sin tale for kommandant Wachmuth og hans soldater den 28. september 1940. Et samarbeide som viste seg bl.a. ved;
 - at han forærte den fiendtlige kommandant, ved en festlig tilstelning for de tyske offiserer, en gave fra byen og dens borgere bestående av Snorre i praktbind,
 - at han ved samme anledning forærte den fiendtlige kommandants nestkommanderende sølvtøy, idet han tok ubevilgede midler av kommunekassen til disse formål,
 - at han til stadighet var sammen med landets fiender og lot seg fotografere sammen med dem,
 - at han drev den bedrift han hadde ansvaret for – Hunton bruk – til fordel for fienden i den grad at bedriften er ilagt så vel bot som inndragning,
 - at han tilvendte seg matvarer som skulle komme andre til gode ved «svartebørshandel» i en slik grad at han ble ilagt bot.
- c. Ved at formannskapet med ordføreren i spissen overtok granskningene av forholdene i kommunen i okkupasjonstiden har man bl.a. unnlatt å undersøke følgende forhold:
- d. Forholdet med den funksjonær som til tross for parolen fra London og – som det påstås – ved hjelp av sitt personlige bekjentskap med «minister» Skarphagen -----

Kommandantskifte i Gjøvik.

Hauptmann Kayser fikk lovord fra alle sider.
Og selv sier han at byens befolkning har inntatt en korrekt og verdig holdning.

Vestopland 20. mai 1940

Sven Svendsen hevdet at ordfører Ødegaard lovpriste den avgående tyske kommandanten ved denne anledningen, hvor også Svendsen var til stede.

Tiltalen mot Sven Svendsen frafalt.

I Gjøvik formannskaps møte i går referertes meddelelse om at påtalemyndighetene har frafalt tiltalebeslutning mot byingeniør Sven G. Svendsen.

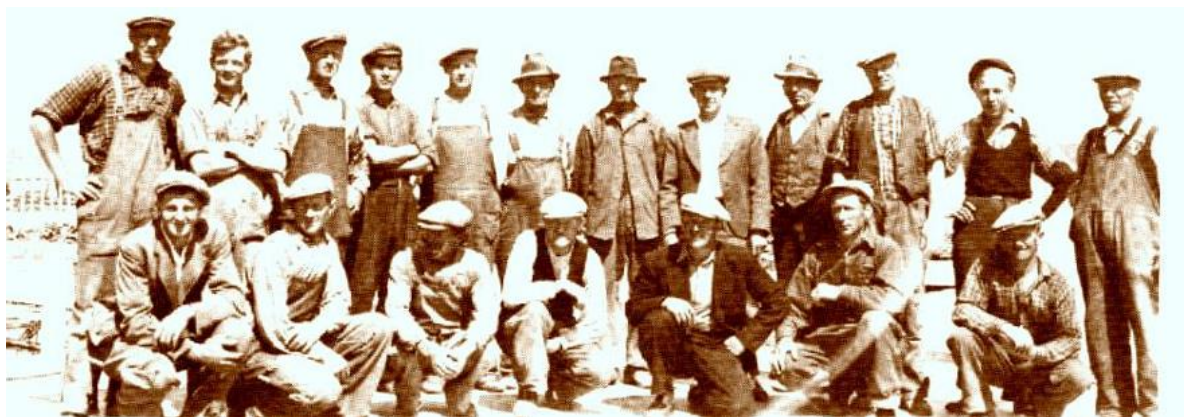
Samhold 23. november 1945

Byingeniør Svendsen gjeninntretr i sin stilling i dag.

Overenskomst inngått mellom Svendsen og kommunen.

Samhold 1. juli 1946

Etter krigen krevde Sven Svendsen å få sin stilling som byingeniør tilbake. I stedet ble han møtt med tiltale for unasjonal holdning i okkupasjonstiden. Påtalemyndighetene frafalt imidlertid tiltalen i november 1945. Fra juli 1946 var han gjeninnsatt som byingeniør. Dette varte ikke lenge, for 18. november 1947 ble han igjen oppsagt. Svendsen anla etter dette sak mot kommunen og hevdet at han ikke en gang hadde fått oppgitt grunnen til oppsigelsen. Bak det hele sto ordfører Niels Ødegaard som bevisst hadde knyttet Svendsen til den tyske okkupasjonsmakten i en tale høsten 1940. Rettsaken ble etter forhandlinger bilagt, og Sven G. Svendsen fikk oppreisning og etterbetalt lønn fra 1943.

I egenskap av assistentingeniør i Gjøvik kommune ledet Olaf Syljuåsen arbeidet med bygging av ny fergebrygge i 1941. Han hadde et solid arbeidslag til disposisjon. Første rekke fra venstre: Ove Stafseng, Arthur Kristiansen, Anton Bergengen, Bernhard Marthinsen, Hans Malterud og Jens Rotstigen. Bak fra venstre: Oskar Schiøtz, Trygve Ericson, Ove Trondsen, Leif Larsen, Andreas Johansen, Adolf Sandaker, Lauritz Pettersen, Olaf Syljuåsen, Iver Holm, Alfred Lundberg, Reidar Pettersen og Albin Clausen.

Olaf Syljuåsen var i hele denne perioden byingeniør, men i sin tid ansatt av nazistiske myndigheter. Han søkte derfor da stillingen i 1947 ble utlyst. Denne gang ble Torleif Tunold Hansen fra Kongsberg ansatt. Olaf oppga da den kommunale karrieren. Han ville satse på byggebransjen igjen og forsøkte å komme i gang som byggmester. Det var stort behov for boliger rett etter krigen, og det var lett å få oppdrag. Til tross for utdannelse og tidligere praksis manglet han dokumentert kompetanse i tømmerfaget. Uten svenne- eller mesterbrev kunne han ikke påta seg slike oppdrag, noe konkurrentene velvillig passet på. Den avbrutte læretiden som tømmer ble derfor gjenopptatt, og han tok svennebrev i 1949.

SYLJUÅSEN OG JOHANNESSEN

Tømmermester og murmester
Ingeniør- og entreprenørfirma

STRANDGT. 13 TELEFON 72 714
Alf Johannessen privat 72 675
Olaf Syljuåsen privat 72 740

Oppland Arbeiderblad 30. august 1959

Når det gjelder
NYBYGG

Syljuåsen og Johannessen

INGENIØR- OG ENTREPRENØRFORRETNING - Strandgt. 13, Gjøvik - Tlf. 7 27 14
Fagfolk med erfaring står bak

Oppland Arbeiderblad 12. desember
1964

Allikevel manglet firmaet kompetanse innen murarbeider. For å stå sterkere slo Syljuåsen seg i 1950 sammen med murmesteren Alf Johannessen og firmaet ble ganske enkelt kalt Syljuåsen og Johannessen. Dette samarbeidet opphørte i 1964 og partene dro hver til sitt. Sønnene kom etter hvert inn i bildet, og det ble dannet et aksjeselskap. Olaf Syljuåsen døde i 1976, Knut og Steinar hadde fra da av 50% hver. Moren, Anna, var gått bort i 1973. Brødrene tok over huset i Chr. Michelsens gate etter foreldrene. Etter hvert ble det tatt over av Knut Arild Syljuåsen, sønnen til Steinar.

Knut og Steinar Syljuåsen fikk hver sin hagle av faren Olaf i konfirmasjonsgave. De var ivrige jegere og lot ingen anledning til en jakttur gå fra seg. Bildet viser Steinar med en orrhane som han hadde skutt i skogen til Øvre Gjøvik, nedenfor Kopperud. Dette rakk han en morgen før han gikk på skolen.

Knut Syljuåsen

Da bilsalget i Norge først i 1960 ble frigitt, var Olaf Syljuåsen raskt ute med å sikre seg en splittet ny Ford Consul. Her er det sønnen Knut som opptrer som «sjåfør». Olaf hadde allerede før krigen skaffet seg bil som selv da var temmelig umoderne. Da tyskerne inntok Norge, rekvirerte de biler som det passet dem. De kom på besøk for å vurdere den gamle bilen til Olaf fant de den så utrangert at den fikk stå i fred for dem. Rett etter krigen kjøpte han en Opel Super Six som hadde stått igjen etter de tyske styrkene i Nord-Norge. Etter noen småreparasjoner på forgasser og fordeler var den fullt brukbar. Denne bilen var en av 19 av samme merke som Topp Auto hadde overtatt fra norske myndigheter.

Kilder:

Knut Syljuåsen

Nasjonalbiblioteket: Norske aviser